

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **N. V. A.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-32579-2/ČJ-2018-930310-V230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 6. 2019, č. j. 42 A 14/2019 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 1. 10. 2018, č. j. KRPU-166212-26/ČJ-2018-040026-SV-CV, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s tím, že dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovila v délce tří měsíců, a podle § 188 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu k vycestování do 30 dnů od právní moci předmětného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně konstatoval, že žalobce přicestoval do České republiky dne 26. 1. 2018 se zaměstnaneckou kartou platnou od 23. 1. 2018. Pracovní poměr žalobce ukončil dne 20. 2. 2018, nepodal žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele, a proto podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zanikla dne 21. 4. 2018 platnost jeho zaměstnanecké karty. Žalobce tak neoprávněně od 22. 4. 2018 do 21. 8. 2018 pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu.

[2] Žalovaná rozhodnutím ze dne 26. 3. 2019, č. j. CPR-32579-2/ČJ-2018-930310-V230, zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Konstatovala, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s právními předpisy a dostatečně prokázal, že se žalobce dopustil posuzovaného protiprávního jednání. Uzavřela, že ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není v rozporu s unijní právní úpravou obsaženou ve Směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. 12. 2011 o jednotném postupu při vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci (dále jen „směrnice“), a v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 3. 6. 2019, č. j. 42 A 14/2019 - 20, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. Konstatoval, že platí zásada procesní autonomie členského státu, přičemž směrnice pouze harmonizuje některé aspekty řízení o žádostech o zaměstnaneckou kartu. Členskému státu proto nic nebrání, aby přijal vlastní právní úpravu souladnou s unijní. V této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 Azs 311/2017 - 25, a zdůraznil, že směrnice v žádném ustanovení neukládá možnost zániku pobytového oprávnění pouze na základě rozhodnutí o jeho odnětí. Krajský soud proto uzavřel, že ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není v rozporu s unijní právní úpravou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnosti. V ní konstatoval, že institut zaměstnanecké karty představuje implementaci směrnice, česká právní úprava s ní proto musí být v souladu a ve smyslu čl. 13 a 16 směrnice nesmí být pro cizince méně příznivá. Směrnice však členským státům nepřiznává právo zavést vnitrostátní právní úpravu, na základě které by mohla zaměstnanecká karta zaniknout přímo ze zákona, jak stanoví § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zaměstnanecká karta tak podle směrnice může zaniknout pouze jejím odnětím prostřednictvím rozhodnutí správního orgánu, proti kterému lze podat opravný prostředek. Na základě výše uvedených skutečností stěžovatel spatřuje nesoulad ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se směrnicí a porušení práva na rovné zacházení garantované v čl. 12 směrnice. Dále stěžovatel zdůraznil, že institut zániku platnosti zaměstnanecké karty je hmotněprávní, nikoliv procesněprávní skutečností, a proto se neuplatní ani zásada procesní autonomie. Současně pak podle stěžovatele právní úprava obsažená v § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců spadá pod věcný rozsah směrnice. Následně stěžovatel doplnil, že cizinci nemají povinnost podrobně znát českou právní úpravu, a proto nemusí ani vědět, že jejich pobytové oprávnění podle zákona o pobytu cizinců zaniklo. Závěrem podal stěžovatel podnět k podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce k Soudnímu dvoru Evropské unie a Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek zrušil.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své rozhodnutí a ztotožnila se s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

pokračování

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platnost zaměstnanecké karty zanikne uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci zanikl poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[9] Podle čl. 8 směrnice musí být zamítnuta žádost o vydání, změnu nebo obnovení jednotného povolení či odňato jednotné povolení na základě požadavků stanovených unijním či vnitrostátním právem písemným rozhodnutím, které musí být odůvodněno.

[10] Problematika přistěhovalectví spadá podle čl. 4 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) do sdílených pravomocí Evropské unie. Členské státy tak mohou v dané oblasti přijímat právně závazné akty v rozsahu neupraveném unijním právem. Směrnice pak stanoví určitý cíl, kterého mají členské státy dosáhnout, přičemž způsob provedení se v konkrétních případech může lišit. Smyslem a cílem směrnice 2011/98/EU je zavést jednotný postup vyřizování žádostí a vydávání jednotného povolení pracovníkům ze třetích zemí. Vzhledem k tomu stanoví minimální standard procesních záruk a právo na rovné zacházení. Shodné závěry Nejvyšší správní soud formuloval v rozsudku ze dne 20. 2. 2018, č. j. 9 Azs 311/2017 - 25, a v rozsudku ze dne 5. 4. 2017, č. j. 6 Azs 60/2017 - 13, kde konstatoval, že *„stanovení podmínek výkonu zaměstnání a podmínek získání pracovního povolení občanů třetích zemí je zásadně věcí vnitrostátní úpravy v souladu s výše citovanou směrnicí. Každý členský stát tedy sám uplatňuje v oblasti zaměstnávání cizinců vlastní právní úpravu.“*

[11] Ustanovení směrnice nezakazují členským státům přijmout doplňující či rozšiřující právní úpravu. Příkladem lze uvést čl. 5 odst. 3 a 4 či výše zmíněný čl. 8, které se na vnitrostátní právní úpravu přímo odkazují. Stejný závěr plyne také z odůvodnění směrnice, která v bodě 17 stanoví, že *„podmínky a kritéria, na základě kterých může být žádost o vydání, změnu či obnovení jednotného povolení zamítnuta, nebo na jejichž základě může být jednotné povolení odňato, by měly být objektivní a měly by být stanoveny vnitrostátními právními předpisy.“* Nejvyšší správní soud uzavírá, že posuzované ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců výše uvedené podmínky bezpochyby splňuje. Námitce stěžovatele, že směrnice neopravňuje členské státy k přijetí vnitrostátní právní úpravy, proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

[12] Z čl. 8 směrnice dále vyplývá, že v případě rozhodování o žádosti o zaměstnaneckou kartu či o jejím odnětí musí být vydáno písemné odůvodněné rozhodnutí, přičemž podmínky pro rozhodování správních orgánů může stanovit jak unijní, tak vnitrostátní právo. Požadavky na kvalitu rozhodnutí správních orgánů o výše zmíněných skutečnostech tak unijní právo klade v situaci, kdy cizinec o zaměstnaneckou kartu žádá, případně pokud správní orgán platnou zaměstnaneckou kartu vydá, ale z určitých důvodů do její platnosti svým rozhodnutím zasahuje. Současně však předmětné ustanovení nevylučuje možnost zániku zaměstnanecké karty ze zákona.

[13] V posuzovaném případě byl stěžovatel držitelem platné zaměstnanecké karty, přičemž dne 20. 2. 2018 ukončil pracovní poměr, ke kterému bylo toto oprávnění vydáno. Vzhledem k tomu, že v průběhu 60 denní lhůty nepodal žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele ani nepožádal o prodloužení této lhůty, došlo k naplnění podmínek § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na základě výše uvedených skutečností tak vlastním jednáním stěžovatele došlo k zániku platnosti zaměstnanecké karty, přičemž správní orgán prvního stupně následně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejednalo se tedy o situaci, ve které by platnou zaměstnaneckou kartu stěžovatele správní orgán prvního stupně odnímal, a proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že i v jeho případě mělo být vydáno odůvodněné rozhodnutí podle čl. 8 odst. 1 směrnice.

[14] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností uzavírá, že ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není v rozporu s unijní právní úpravou obsaženou ve směrnici. O správnosti tohoto závěru nemá Nejvyšší správní soud žádné pochybnosti, a proto neshledal žádný důvod k podání žádosti Soudnímu dvoru Evropské unie o předběžné otázce. Dále závěrem konstatuje, že ačkoliv je stěžovatel cizincem, je jeho povinností znát a dodržovat právní předpisy platné v České republice, a to včetně zákona o pobytu cizinců. Nesplní-li tuto povinnost, musí také nést odpovídající důsledky spočívající v zániku oprávnění pobývat na území České republiky.

IV. Závěr a náklady řízení

[15] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu